

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.247/2012/12.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2013. év május hó 21. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t.

A rablás büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 6.B.274/2011/21. számú ítéletét helybenhagyja, azzal, hogy vádlott lakcíme: szám.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 15.240,- (tizenötezer-kettőszáznegyven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Székesfehérvári Törvényszék a 2012. év április hó 16. napján kihirdetett 6.B.274/2011/21. számú ítéletével a vádlottat rablás büntette [Btk. 321. § (1) és (4) bekezdés a/ pont] és rablás büntettének kísérlete [Btk. 321. § (1) és (4) bekezdés a/ pont] miatt - halmazati büntetésül - 5 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámította.

Rendelkezett a bűnjelekről, így a lefoglalásuk megszüntetése mellett részben kiadni, részben pedig megsemmisíteni rendelte azokat.

Kötelezte a vádlottat az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére súlyosabb büntetés kiszabása érdekében. A vádlott és védője az ítéletet tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.715/2011/5. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat alapvetően megtartotta és az ügyfelderítési kötelezettségének a legszükségesebb körben eleget tett.

Észrevételezte ugyanakkor, hogy a vádlottal szemben eredetileg a Fejér Megyei Főügyészség egy vádiratban három, tíz napon belül elkövetett rablási cselekmény miatt emelt vádat. A tárgyalás megkezdésekor azonban a Székesfehérvári Törvényszék pervezető végzésben - mely ellen fellebbezésnek nincs helye - indokolatlanul elkülönítette az egyik rablási cselekményt.

Ezen túlmenően az ügyészi átirat rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállások megalapozottak és a másodfokú eljárásban is irányadóak.

Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is a legszükségesebb mértékben eleget tett és a tényállásokból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekményeket törvényesen minősítette.

További súlyosító körülményként indítványozta a vádlott terhére figyelembe venni az anyagi jellegű problémák ilyen módon történő rendezésének elszaporodottságát, illetve azt, hogy a kísérlet enyhítő hatását mérsékli a sértetti ellenállás.

Hiányolta továbbá, hogy az elkövetéskor már hatályos Btk. 83. § (2) bekezdésében foglaltakra az ítélet nem tért ki.

Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy a büntetés kiszabása körében irányadó körülmények tekintetében az ítélőtábla helyesbítse az elsőfokú ítéletet és a büntetést kiszabó részében változtassa meg, súlyosítsa a vádlottal szemben kiszabott büntetést, egyebekben pedig hagyja helyben.

Az ügyész bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

A vádlott védője a nyilvános ülésen az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt, álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás, a bűncselekmények minősítése és a büntetés kiszabás is helytálló, törvényes volt.

A vádlott utolsó szó jogán nagy hibának tartotta a bűncselekmények elkövetését, közölte, hogy a büntetés-végrehajtási intézetben dolgozik és csak dicsérete van, nem fenyegették.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyészi fellebbezés alapján eljárva, a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárásában a perrendi szabályokat betartotta (bár helytálló az az ügyészi észrevétel, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott egyik rablási cselekményét indokolatlanul különítette el a tárgyaláson), és az ügyfelderítési kötelezettségének is eleget tett. Kétség kívül rendkívül szűkszavú az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelése, azonban figyelemmel a vádlott beismerő vallomásra, a bűncselekmények elkövetését alátámasztó egyértelmű bizonyítékokra, a bíróság mérlegelő tevékenysége világos, követhető, az indokolási kötelezettségének ugyan tömören, de elégséges mértékben eleget tett.

Az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezi.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényes mindkét cselekmény jogi minősítése is.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett a törvényszék jogi indokolásában foglaltakkal, amelyben arra is kitért az elsőfokú bíróság, hogy a tényállás 2. pontjában írt, kísérleti szakban maradt rablási cselekmény esetében miért nem lehet szó önkéntes elállásról.

Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság jogi indokolása helytálló, ahhoz szükségtelen bármit is hozzátenni.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket is alapvetően helyesen vette számba, itt azonban az ügyészi átiratban foglaltakkal egyetértve meg kell jegyezni, hogy a kísérlet enyhítő hatását valóban mérsékli az elsőfokú bíróság által is kiemelt sértetti ellenállás. Az az ügyészi észrevétel is helytálló, hogy az utóbbi időszakban elszaporodtak a hasonló jellegű rablási cselekmények, amikor is a nehéz anyagi helyzetbe kerülő elkövetők ily módon próbálják meg a felmerült problémáikat rendezni.

Megjegyzni az ítéltábla, hogy az enyhítő körülmények esetében nem az elkövetés kevésbé durva módját kell enyhítő körülményként értékelni a vádlott javára, hiszen a fegyverrel történő fenyegetés jelentős tárgyi súlyát - amelyet a törvényalkotó, mint minősítő körülményt jelentős büntetési tétellel rendelt szankcionálni -, maga a fegyveres elkövetés, fenyegetés adja. Ellenben enyhítő körülményként kell értékelni, hogy a vádlott az irányadó tényállás szerint egy tényleges sérelem okozására nem alkalmas, működésképtelen riasztó pisztolyt használt az elkövetéshez, ami a személyében rejlő társadalomra veszélyességet feltétlen csökkenti.

Mindezek mellett, figyelembe véve azt is, hogy a Be. 83. § (2) bekezdésére tekintettel a szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az

irányadó, a (3) bekezdés értelmében a halmazati büntetés kiszabásakor is, az ítélőtábla a másodfokú eljárásban is tapasztalt és az elsőfokú bíróság által rögzített komoly megbánást tanúsító vádlotti magatartást kihangsúlyozva, a speciális prevenciót előtérbe helyezve, egyetértett az általános büntetés kiszabási gyakorlattól eltérő, törvényi minimumban meghatározott (de nem csekély mértékű) szabadságvesztés büntetés kiszabásával.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek, mindössze a vádlott által a másodfokú eljárásban előadottak alapján kellett annyit rögzíteni, hogy a vádlott lakcíme megváltozott.

A Fővárosi Ítélőtábla a fentiekben kifejtettekre tekintettel a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A Btk. 99. §-a alapján az ítélőtábla beszámította az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban eltöltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381. § (1) és (2) bekezdései alapján az állam viseli.

Budapest, 2013. év május hó 21. napján

. Rédei Géza s.k.. Bartkó Levente s.k.. Vincze Piroska s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

Székesfehérvári Törvényszék 6.B.274/2011/21. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.247/2012/12. számú végzésével a mai napon jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2013. év május hó 21. napján

. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: